

Κυριακή 15η Νοεμβρίου 2026

Κυριακή Η' Λουκᾶ.

(Λκ. 10, 25 – 37).

«κατέδθησε τά τραύματα αὐτοῦ ἐπιχέων
ἔλεον καί οἶνον» (Λκ. 10, 34).

Στό εὐαγγελικό ανάγνωσμα τῆς σημερινῆς Κυριακῆς ἀκούσαμε τή θαυμάσια παραβολή τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτη. Αὐτή τή διδακτικότατη ἱστορία τήν εἶπε ὁ Ἰησοῦς ἐξαιτίας ἑνός πειράγματος κάποιου νομικοῦ. Μέ πειρακτικό τρόπο ὁ νομικός ρώτησε τόν Χριστό τί πρέπει νά κάνει, γιά νά κληρονομήσει τήν αἰώνια ζωή. Ὁ Κύριος τοῦ ἀπάντησε νά ἀγαπήσει τόν Θεό καί τόν διπλανό του μέ ὅλη τήν ὑπαρξή του. Ἐκεῖνος, ἀφοῦ κατάλαβε πώς τό πείραγμα πρὸς τόν Χριστό στράφηκε ἐναντίον του, γιά νά ὑπεκφύγει ἔθεσε τό σημαντικό ἐρώτημα: ποιός εἶναι ὁ διπλανός μας. Ἔτσι ὁ Ἰησοῦς ἔλαβε τήν ἀφορμή νά διηγηθεῖ αὐτή τήν

παραβολή, πού θά ἔμενε στούς αἰῶνες ὡς τό μανιφέστο τῆς ἀνιδιότελειας καί τῆς ἀνθρωπιᾶς.

Σύμφωνα μέ τήν ἱστορία ἓνας πεζοπόρος πέφτει θύμα ληστῶν. Ἀφοῦ τόν κλέβουν καί τόν χτυποῦν, τόν ἀφήνουν μισοπεθαμένο στήν ἄκρη τοῦ δρόμου. Δύο περαστικοί «καλοί ἄνθρωποι» καί «ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ», ἓνας ἱερέας καί ἓνας λευίτης, πού διάβαιναν ἀπό τό ἴδιο μονοπάτι, ἀδιαφόρησαν γιά τόν τραυματία. Ἕνας ἄλλος διαβάτης, πού ἦταν Σαμαρείτης, δηλαδή ξένος καί ἐχθρός, σταμάτησε καί φρόντισε τόν ἐτοιμαθῆνατο μέ τρόπο πρακτικό: «κατέδησε τά τραύματα αὐτοῦ ἐπιχέων ἔλεον καί οἶνον». Αὐτός ὁ ξένος καί ἀναπάντεχος συμπαραστάτης τοῦ μισοπεθαμένου ἀνθρώπου εἶναι ὁ Ἰησοῦς.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός περπατάει στό πλάι ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Ὅταν πέφτουν θύματα τῆς κακίας καί τῶν παγίδων τοῦ διαβόλου, ἔρχεται κοντά στόν καθένα καί τόν φροντίζει. Ἡ φροντίδα πού παρέχει ὁ Κύριος ἔχει ἀπέραντη ἀγάπη, ἀλλά ἔχει καί τρία στοιχεῖα, πού τά σημειώνει ὁ εὐαγγελιστής Λουκᾶς στό κείμενό του. Τά στοιχεῖα

τῆς θεϊκῆς φροντίδας ἐκφράζονται μέ τρεῖς λέξεις: «ἔλαιον», «οἶνον» καί «κατέδησε».

Τό πρῶτο στοιχεῖο τῆς θεϊκῆς φροντίδας στόν πληγωμένο ἄνθρωπο εἶναι τό «ἔλαιον». Ὁ Κύριος ἀπλώνει πάνω στά τραύματα τοῦ ἀνθρώπου τό λάδι τῆς μακροθυμίας Του, τό λάδι τῆς ἐπιείκειας, τό λάδι τῆς συγχωρητικότητας. Δέν προσεγγίζει ὁ Θεός τόν ἄνθρωπο τή στιγμή πού πονάει, γιά νά τόν πονέσει περισσότερο. Τήν ὥρα τοῦ πόνου καί τῆς πτώσης ὁ Θεός δέν μαλώνει τόν ἄνθρωπο. Δέν τόν ἐλέγχει. Δέν τόν κατακεραυνώνει. Δέν τόν μαστιγώνει. Δέν τόν τιμωρεῖ. Σάν φιλόανθρωπος γιατρός προσπαθεῖ νά μαλακώσει τό τραῦμα. Προσπαθεῖ νά γλυκάνει τή φλεγμονή. Μέ ἀπέραντη ἀγάπη σκύβει πάνω ἀπό τό πρόβλημα ἀλλά ὄχι μέ αὐστηρότητα. Ἐργάζεται γιά τήν ἐπούλωση τῆς πληγῆς, ὄχι γιά τόν ἐρεθισμό της. Ὁ Θεός προσπαθεῖ νά ἀνακουφίσει, νά ἀναπαύσει, νά ξεκουράσει τόν πληγωμένο διάβατη τῆς ζωῆς. Ἡ προσέγγιση τοῦ Θεοῦ φέρνει χαρά καί ὄχι φόβο ἤ ταραχή. Ὁ ἀληθινός Θεός εἶναι Θεός τοῦ ἐλέους, τῆς ἀποδοχῆς, τῆς

ἀφοῦ τόν στηρίζει, τόν ἀναπαύει καί τόν ἀνακουφίζει, στή συνέχεια τόν ἀπολυμαίνει. Τό δεύτερο στάδιο τῆς φροντίδας τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ἀποστείρωση ἀπό τήν ἁμαρτία, πού γίνεται μέ τή διδασχά καί τή νουθεσία. Ὅταν τό κείμενο λέγει: «ἐπιχέων οἶνον» πάνω στά τραύματα τοῦ θύματος τῶν ληστῶν, σημαίνει ὅτι ὁ Θεός μεταγγίζει σιγά σιγά πάνω στήν πληγή τό ἀπολυμαντικό τῆς θείας διδασκαλίας. Ὁ ἄνθρωπος δέν ξέρει πῶς νά καθαρίσει τίς πληγές του. Ἐρχεται ὁ Κύριος καί τοῦ δείχνει τόν τρόπο τῆς κάθαρσης. Μέσα στό μυστήριό τῆς Ἐξομολόγησης ὁ πληγωμένος ἁμαρτωλός ἀκούει ἀπό τόν πνευματικό τίς ὁδηγίες μέ τίς ὁποῖες θά καθαρίσει τίς πληγές του καθῶς καί τή μέθοδο μέ τήν ὁποία δέν θά τίς ἐπιτρέψει νά ξαναμολυνθοῦν ἀπό τήν ἐπανάληψη τῶν λαθῶν. Τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὅπως εἶναι ἀποτυπωμένο στά ἱερά κείμενα, ὅπως ἀποκρυσταλλώνεται ἀπό τήν κοινή ἐμπειρία τῆς Ἱερῆς Παράδοσης καί ὅπως ἐκφράζεται ἀπό τόν πνευματικό, ἀποτελεῖ τόν «οἶνον» τῆς κάθαρσης τῶν πνευματικῶν πληγῶν. Ὁ διακριτικός ἔλεγχος τοῦ κακοῦ μπορεῖ στήν

ἀρχή λίγο νά ἐνοχλεῖ, σάν τό οἰνόπνευμα τοῦ οἴνου πάνω στήν πληγή. Στή συνέχεια, ὅμως, ἀποστειρώνει τό τραῦμα, διότι ξεχωρίζει τό καλό ἀπό τό κακό. Ἔτσι ἐπέρχεται γρήγορα ἡ ἐπανάκτηση τῆς πνευματικῆς υἱείας καί δύναμης.

Τό τρίτο στοιχεῖο τῆς θεϊκῆς φροντίδας στόν καταπληγωμένο ἀπό τήν ἁμαρτία ἄνθρωπο δίνεται μέ τό ρῆμα «κατέδησε». Ὁ στοργικός συμπαραστάτης τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται κοντά στόν πεσμένο ὁδοιπόρο, γιά νά τοῦ δέσει τήν πληγή. Ἀφοῦ πρῶτα γλυκάνει τόν πόνο μέ τό λάδι τῆς εὐσπλαχνίας καί ἀπολυμάνει τήν πληγή μέ τόν «οἶνον» τῆς διδαχῆς, στή συνέχεια δένει τό τραῦμα μέ τόν ἐπίδεσμο τῆς διάκρισης. Δέν ἐκθέτει ὁ Θεός τίς πληγές τῶν ἀνθρώπων σέ κοινή θέα. Συμπαραστέκεται στόν ἄνθρωπο μέ τρόπο πού καλύπτει τά σφάλματα καί τά κάνει ἀόρατα. Ὅπως ὁ ἐπίδεσμος καλύπτει τήν πληγή, γιά νά μήν εἶναι οἰκτρό τό θέαμά της, ἔτσι καί ὁ Χριστός καλύπτει τήν κάθε ἀνθρώπινη πνευματική πληγή, γιά νά μή γίνεται φανερή καί προκαλεῖ τόν οἶκτο ἢ τήν κατάκριση τῶν ἄλλων. Ὁ πληγωμένος

αἰσθάνεται ἀνάπαυση, ὅταν τὰ τραύματά του δέν εἶναι ἐκτεθειμένα. Ὅπως ὁ ἐπίδεσμος δίνει τόν χρόνο νά γίνει ἥσυχια ἢ θεραπεία, ἔτσι καί ὁ ἐπίδεσμος τῆς διάκρισης δίνει τόν χρόνο νά λειτουργήσει ἀποτελεσματικά ἢ μετάνοια. Ὁ ἐπίδεσμος τοῦ Χριστοῦ τοποθετεῖται πάνω στίς χαίνουσες πληγές μέ τὰ λόγια τοῦ πνευματικοῦ, μέ τὰ μηνύματα τοῦ Θεοῦ, μέ τρόπους μυστικούς καί ἀθόρυβους. Ὁ Θεός δέν ξεσκεπάζει τὰ λάθη, σέ ἀντίθεση μέ τόν διάβολο πού διασκεδάζει, ὅταν ἐκθέτει τούς ἀνθρώπους γιά τίς ἀμαρτίες, πού ὁ ἴδιος τούς ἐνέπνευσε νά διαπράξουν. Μέσα στήν ἀσφάλεια τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινότητος ὁ ἕνας ἀμαρτωλός καλύπτει τίς πτώσεις τοῦ ἄλλου, ἀφοῦ ὅλοι μαζί δίνουν τόν κοινό ἀγώνα γιά τήν κάθαρση καί τήν θεραπεία. Ὁ ἐπίδεσμος τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ ἀγώνας γιά τήν ἀρετή. Ὁ πνευματικός ἀγώνας σκεπάζει τὰ σφάλματα μέ τήν μετάνοια καί τὰ καλύπτει μέ τίς καρποφόρες ἐπιδόσεις τῆς ἀρετῆς. Ὁ ἐπίδεσμος κάθε λάθους εἶναι ἡ ἀντίστοιχη ἀρετή. Ἐτσι στή θέση τῆς ντροπῆς καί τῆς θλίψης ἔρχεται ἡ χαρά τῆς θεραπείας καί τῆς ἐνδυνάμωσης.

Ὁ Κύριος εἶπε αὐτῇ τὴν παραβολὴ τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτη, γιὰ νὰ μᾶς ἐμπνεύσει νὰ Τοῦ μοιάσουμε. Καλούμαστε κι ἐμεῖς μέ τίς φτωχές μας δυνάμεις νὰ γίνουμε οἱ συμπαραστάτες τῶν πληγωμένων ἀνθρώπων. Νὰ τρέχουμε κοντά τους μέ ἀγάπη. Νὰ σκεπάζουμε τίς πληγές τους μέ τό λάδι τῆς παρηγοριᾶς. Νὰ τίς καθαρίζουμε μέ τὸν οἶνο τῆς εὐαγγελικῆς διδασκαλίας. Νὰ τίς σκεπάζουμε μέ διάκριση καί σιωπή, γιὰ νὰ μὴν αἰσθάνονται ταπεινωμένοι καί ἐκτεθειμένοι. Ὑποτασσόμενοι θά εἴμαστε μιμητές τοῦ Χριστοῦ καί ἀποδέκτες ἀμέτρητων εὐλογιῶν. Ὑποτασσόμενοι θά κερδίσουμε τὴν αἰώνια ζωὴ, γιὰ τὴν ὁποία πλαστήκαμε. Ἀμήν.